

Afventer forsiden

Behrouz Boochani
Kun bjergene er min ven
405 sider
Gyldendal

Forfatteren beskæftiger sig rigtig meget med døden og lidelsen, og det er der vist ikke noget at sige til. Den kurdisk-iranske journalist og forfatter har en grim historie bag sig, der nu gør, at der er selvransagelse i Australien og samtidig forsøg på at holde Boochani så langt uden for offentlighedens kendskab som muligt, og at man verden over har diskussioner om, hvordan man kan tillade sig at behandle bådflygtninge i interneringslejre.

Udover at bogen er rig på grufuldheder og i detaljer beskriver opholdet i den frygtelige Manus-lejr på en ø ud for Papua Ny Guinea, og andre steder iverigt, så er et af de farverige baggrundstæpper i bogen poesi, sødme, digtning og åndfuldhed. På den måde bliver man som læser fanget ind i et spin fra to verdener, nemlig håbet, længslen, evnen til dybde og formulering og så bagsiden, den ydmygende og nedrige behandling af medmennesker, som vi nærmest kun kender fra barske bøger om 2. verdenskrig.

Solen skinner over de smukke bjergskråninger!
Den giver varme over de smukke bjergtinder!
Det er denne sol som alle ivrigt venter på!
Det er denne sol som alle længes efter!
Og det er derfor denne sol pryder det kurdiske flag!
Men Manus´ tropiske breddegrader har den mest nådesløse sol i verden!
Så snart den får muligheden, kremerer den alting!
Når der ingen skyer er, regerer den enevældigt!
Solen indleder jagten!

Smuk smuk poesi der understøtter og understreger billedet af de hårdkogte fangevogtere i den tropiske, steghede, interneringslejr og samtidig peger hen mod forløsningen og udfrielsen, håbet der glimter forude, det er nødt til at være et håb, ellers er verden her umuligt at overleve i

Historien er kort fortalt, at en iransk-kurdisk systemkritiker må flygte fra sit hjemland, forsøger at komme med båd til Australien men bliver opbragt, og nu skal tilbringe ialt fem år i forskellige interneringslejre i Indonesien.

Det er ganske, ganske hård kost at læse de forfærdelige og afskyelige behandlinger, flygtningene er udsat for, men som i mange, menneskelige tragedier og fornedrelser gennem verdenshistorien, så er der et aspekt af guld, der glimter, liv der leves, håb der gives, og den undergrundstone er forfatteren eminent til at få frem til vi læsere, så vi kan se, at selv i de værste trængsler, så er der noget, der venter forude.

Ved siden af de store vandtanke er der en kæmpestor metaltunnel som mere ligner en hønsegård. Mellem denne metaltunnel og vandtankene ligger et uberørt, rart område som en prægtig have, med gule og røde blomster, der er som balsam for øjnene. Et stykke af en kokospalme stamme er faldet herved., og der vokser høje planter som minder om kamilleblomster omkring den. Jeg sætter mig her på denne palmestamme, sætter mig her mellem blomsterne. Jeg føler mig fuld af liv.

Og så tilbage til en grum beskrivelse af lejrens snavs og afløbsrør og sand, der klistrer til fødderne.

Paradis og kokospalmer mellem helvede og vanrøgt. Poesi og livfuldhed mellem vanrøgt og smerte.

Forfatteren har haft nogle forfærdelige oplevelser som bådflygtning, samlet op af det australske søværn og så gennem et lejrsystem, hvor han bliver forsøgt nedbrudt, anonymiseret og nummereret sammen med andre fanger, der ender med knap nok at hilse på hinanden i mangel på overskud og evne at rumme andet end deres egen overlevelse.

En klog på som også byder på filosofiske betragtninger om systemer der bekræfter sig selv og som måske vandrer lige så stille mod undergangen.

Det vil historien fortælle om nogle år, når forfatteren fortsat i en tid har kæmpet for sin ret til at tale og bringe sandhederne ud til verden.

